

museum stukken

DHC, de roemruchte club uit Delft die op 1 september de leeftijd van honderd jaar bereikte, heeft in het seizoen 1961/62 een team dat voldoende kwaliteiten heeft om door te stoten naar de Eredivisie. De ploeg in het groen-wit-zwart speelt aantrekkelijk, aanvallend voetbal. Met de van Emma uit Dordrecht overgekomen Piet Lagarde heeft de club een zeer talentvolle doelman onder contract en in de verdediging of op het middenveld is Hans Dorjee het grootste talent. DHC wil in 1962 dolgraag promoveren. Maar opnieuw zal het net niet lukken. Als zelfstandige club zal het uiteindelijk nooit de Eredivisie bereiken. Na de samensmelting met Xerxes lukt dat wél in 1967, maar dat is dan in geen enkel opzicht de verdienste van DHC zelf. De club is in het voorafgaande seizoen op de negentiende en voorlaatste plaats in de Eerste Divisie geëindigd. De plek op het hoogste niveau is louter te danken aan Xerxes' verhuizing van Rotterdam naar Delft.

Net geen promotie, maar het seizoen 1961/62 is voor DHC niettemin gedenkwaardig. Op 1 april 1962 debuteert Piet Lagarde in Antwerpen als international. Hij is in Oranje dan de enige speler die uitkomt in de Eerste Divisie. Ook in enkele andere opzichten is

De medaille die Piet Lagarde kreeg na de verloren KNVB-bekerfinale in 1962.

Terwijl Valencia een brief stuurt waarin het omstandig uitlegt het allerbeste voor te hebben met de speler en dat DHC desgewenst de voormalige crack Faas Wilkes kan vragen hoe goed de club wel is voor buitenlandse spelers, wil het bestuur in Delft maar één ding: promoveren mét Lagarde.

Op dat spoor gaat de KNVB uiteindelijk mee. Niet het belang van de voetballer wordt centraal gesteld, doch dat van de club. Voorts verschuilt de bond zich achter de reglementen, die voorschrijven dat tijdens het seizoen geen spelers mogen worden getransfereerd. Lagarde ziet zo een prachtige en voor hem zeer lucratieve overstap aan zich voorbijgaan. Hij speelt het seizoen uit bij DHC en zal pas in de zomer van 1962 een nieuwe transfermogelijkheid benutten. Hij vertrekt dan naar SC Enschede, waar twee jaar later op een tragische manier een einde aan zijn voetballoopbaan zal komen. Op 26 september 1964 raakt de doelman zwaargeblesseerd na een trap van Joop Butter van Go Ahead. Lagarde verliest bij dat ongeluk een nier en zal nadien niet meer in staat zijn op hoog niveau te keepen.

Behalve de gemiste droomtransfer naar Valencia, kent Lagarde met DHC in het seizoen 1961/62 nog meer tegenslag. In de competitie eindigt DHC met één punt minder als tweede achter Fortuna Vlaardingen, dat de promotiewedstrijd voor een plaats in de Eredivisie verliest van Heracles. Na die tegenvaller krijgt DHC warempel nog de kans Europees voetbal af te dwingen. Tot ieders verrassing bereikt het de finale om de KNVB-beker.

Het bewogen voetbaljaar van Piet Lagarde

het een bijzonder voetbaljaar voor Lagarde. De competitie is nog maar net begonnen als het grote Valencia hem wil contracteren. De Spanjaarden bieden DHC tweehonderduizend gulden, maar tot een transfer zal het niet komen. Lagarde is uiteraard zeer vereerd door de belangstelling vanuit het verre Spanje, maar het bestuur van DHC vindt het maar niks dat tijdens het seizoen wordt gejaagd op een der belangrijkste krachten van het naar promotie hunkerende elftal. De clubleiders gaan in conclaaf met de KNVB.

Die eindstrijd verkwanselt het Delftse bestuur min of meer aan tegenstander Sparta, dat op het eigen Kasteel mag spelen. Pas in de verlenging valt het enige doelpunt, nadat eerder Hans Dorjee twee keer de lat boven Sparta-doelman Tonny van Leeuwen heeft geteisterd. In de extra tijd maakt Piet Lagarde een beoordelingsfout, die uitgerekend door de voormalige DHC-crack Piet van Miert wordt afgestraft: Sparta wint met 1-0.

TEKST: MATTY VERKAMMAN

Piet Lagarde tracht als DHC-doelman in het seizoen 1961/62 tijdens de met 2-0 verloren uitwedstrijd tegen Fortuna Vlaardingen een inzet van Eddy Verweel (tweede van links) te keren. Fortuna wordt kampioen, met één punt voorsprong op de club uit Delft.